

Finagel Felespiller

Del 3 i trilogien fra «Sangen om Silverdalen»

Av Kenneth Dean

OBS!! FORESTILLINGEN PASSER FOR:

BARN,
VOKSNE,
BARNEBARN,
VOKSNEVOKSNE, OG
SAMT ENKELTE UTVALGTE UNGDOM
(MED TILSTREKKELIG IQ OG DANNELSE),
I FØLGE MED SINE FORELDRE (SOM SELVFØLGELIG,
PR DEFINISJON HAR TILSTREKKELIG IQ OG DANNELSE)
- SAMT FORELDRELØSE VOKSNE, UNDER TYVE MEN OVER ATTEN, MED
VESLEVOKSNE BARN, I FØLGE MED SINE ALDRENDE TANTER (ELLER TILSVARENDE)
FRA GJØVIK, OG EN KOALA BJØRN (VOKSEN – MEN SOM IKKE MÅ KUNNE TYSK [ELLER ENGELSK.]

SCENE 1: OPPVÅKNINGEN

(Det står en Amerika koffert på scenen. Vi hører en vekkerklokke ringe. Så hører vi lydene av en som står opp, gjesper, synger og roter rundt.

Plutselig går lokket opp og en mann i pysj reiser seg opp, gjesper, strekker seg, tar av seg pysjen, slår opp en dusj, tar på seg dusjhette - og dusjer.

[Fysisk komedie]

Når han er ferdig begynner han å tørke seg med et stort håndkle.

Tilslutt snur han seg mot publikum mens han tørker seg - åpner øynene, skriker og dukker ned. Pause. Han ser opp igjen, utstøter en lyd og dukker igjen.)

UNO

Eh..... hei..... hva gjør dere her? Hæ? Kan noen svare meg på det? Er det sånn man oppfører seg her på (*stedet*)! Man sniker seg inn på folk mens de dusjer og ser på, hva? Hva er det dere ler av? Å!

(han griper etter klærne sine, men velter krakken så klærne kommer utenfor rekkevidde.)

Eh... Du! Ja, du ja! Kan ikke du gi meg klærne mine. Jeg er litt kald..... og ... litt sjenert. ... Kan ikke dere snu dere bort. (*Kler på seg,.*) Eller hold dere for øynene da. Sånn ja.Nei... det er noen som titter.....

Men hvorfor er dere her nå? Svar meg på det? Du! Hva? For å se på meg / teater? Nå? Å, ja. Typisk barn. Så ivrige! Neida, dere er her alt for tidlige. Søte små. Jeg skal jo ikke spille før klokka XX.XX...

(tar opp vekkerklokka)

Å DÆVEN!!! Klokka er XX.XX !!! Fort!! Gjøre klart! Publikum kommer hvert øyeblikk!!! De kan være her når....som.... he.... Når som he.... he... h... h ...
Hei! ...Hei, hei!Hei, hei, hei ...hei. Hei, allesammen – Hei, kjære publikum – Goddag, goddag.... Goddag, goddag, goddag, goddag, goddag...

SCENE 2: INNLEDNING

Mitt navn er UNO. Uno betyr én – for nå skal jeg éndelig spille for dere, del tre av Sangen om Silverdalen - ved hjelp av **tre** krakker. *(tar krakkene ut)* Ja, fire krakker, men fire tre krakker, ikke sant!

Jeg må bare gjøre klart teateret mitt. Det tar bare fem minutter.

Del tre i ”Sangen om Silverdalen” er den mest grusomme og fæle delen av historien, så dette eventyret er ganske fælt og uhyggelig, og uhyggelig grusomt. Det er faktisk det fæleste, grusomste, uhyggeligste eventyret jeg noengang har.... *(Blir skremt av Den Gamle Fisken som spretter opp..)* Ææææ!

Å, er det bare deg!

Hvor var vi? Jo, uhyggelig.... Men jeg kan forsikre alle dere som er barn, om at det hele ender godt.....

Og jeg kan forsikre alle dere voksne, at moralen er god og oppbyggelig.

Da skulle vi ha dekket det meste tror jeg, så:

Mine (ikke helt, ennå) damer og (litt kortvokste) herrer! Må jeg få be om en stor applaus for....

Forresten, dere husker jeg nevnte at brødrene Grimm var tyske? Vet noen, for eksempel hva en ”liebenstückenschwanz” er. Nei? Det er bra, men hvis det er

noe i stykket dere ikke skjønner, så er det bare å spørre.....Mamma og Pappa,
når dere kommer hjem -

- en stor applaus, ta vel imot, kveldens artist – hele veien fra Haslum, Norge:
klapp som gale for: DEN FANTASTISKE UNO! Takk, takk, takk!

Som viser sitt tredobbelt-fantastiske teaterstykke med tittelen:

SCENE 3: FINAGEL OG TING

(UDO hopper ned av kista.)

Det var engang to fattige musikere som bodde i en liten landsby. Den ene var en lystig fiolinist!

(FINAGEL inn, bukker som på en stor konsertscene og spiller. Enorm applaus.)

Han het Finagel-schnizlittcher-schlumpfen-blümer-gadinks-plötslicher-bergenknasen-voffvoff-*vrinske lyd* Hansen. Men som oftest ble han kalt bare Finagel, for det syntes folk passet bedre. Det er et litt uvanlig navn, så kanskje vi burde si det sammen så vi husker det bedre. Kan alle si sammen med meg: Finagel. Fint!

Den andre fattige musikeren var en triangel spiller som het Ting. Kan dere si Ting? Stråleklart!

Ja, egentlig het han

Tingtingtingtingting–tingelingtingting-bombomundulatslingrepipp-bimbamfilladufilladingpaling-geripopppdingringelingtingting**BANG** Olsen. Etter sin far.

Kan dere si det sammen med meg: Tingtingtingtingting–tingelingtingting-bombomundulatslingrepippbimbamfilladufilladingpalinggeripopppdingringelingtingting**BANG** Olsen. Etter sin far.

Kan dere ikke si det? Nei, det kunne ikke de fleste andre heller, så som oftest ble

han kalt bare **Ting** (*tungt*), for det syntes folk passet bedre.

(TING kommer inn fra andre siden av kista.)

TING

Ja, så klapp da!

(Han slår på triangelen en gang og går.)

SCENE 4. FINAGEL OG TING LEGGER I VEI

UNO

Nå, disse to venner, det vil si Finagel - hadde satt seg i hodet, at han ville søke arbeid hos Sølvkongen, som mange hadde hørt om, men som få hadde sett.

TING

Ja, for han fins ikke!

UNO

Sa Ting Triangelspiller.

FINAGEL

Det gjør han helt sikkert!

UNO

sa Finagel Fiolinspiller!

FINAGEL

Og vi får helt sikkert arbeid hos ham, for han er veldig glad i musikk, det har jeg hørt!

TING

Hørt er hørt og lett forført,

Det som fins er det som syns!

Det sier nå jeg!

UNO

Men Finagel ville dra, og **Ting** hang seg på.

Så en dag pakket de sekkene sine.

TING

Ja, ja. Det er greit for meg, men han får bære tyngst, for dette er hans ide!

(TING lurte tingene sine oppi sekken til FINAGEL.)

FINAGEL

Først instrumentene. Også var det pysjen!

TING

Se der ei ku – med tre bein

FINAGEL

Hvor? Hvor da? Jeg ser ingen!!!

TING

Nei, den gikk. (He he he.)

(Etc.)

FINAGEL

Ferdig! Ohoi! Så gikk vi da! Du verden, så tung denne var blitt da.....

(TING viser at han har tom sekk.)

UNO

- og dermed dro de av gårde, ut i verden for å søke arbeid hos selveste Sølvkongen, som mange hadde hørt om, men som få hadde sett.

(Musikk..)

De gikk og de gikk, og hvor de kom hørte de historier om Sølvkongen. Om hvor glad i musikk han var og om Silverslottets sang som redder de som har gått seg bort.

Og de spurte overalt hvor de kom:

(FINAGEL og TING spør publikum.)

Men uansett hvem de spurte, kunne ingen si sikkert hvor i verden Sølvkongens Silverslott var.

Sølvkongens Silverslott, som mange hadde hørt om, men som få hadde sett.

5: SØLVKONGENS SLOTT

Magiske og mystiske, underlige og utrolige, fabelaktige og fantastiske er historiene som fortelles om Sølvkongens skinnende Silverslott. ”Som en diamant stråler Sølvkongens Silverslott, øverst på spissen av verdens høyeste fjell” sier noen. ”Nei,” sier andre. ”Sølvkongens Silverslott svever på en sky av skimrende sølvspinn og skinner så sterkt som solen!” Og: ”Sangen fra Silverslottet er den vakreste sangen i verden,” sa mange, ”den viser villfarne vei.”

Sølvkongens skinnende Silverslott, mange hadde hørt om det, men få hadde sett det.

Tilslutt ble Finagel og Ting vist til en sti som sluttet brått, rett i en fjellvegg. Uten mål eller mening – uten gård eller grunn!

”Dette er din skyld” sa **Ting** og satte seg surt på en sten. Finagel var også ganske motløs, men han tok opp sin fiolin for å muntre dem opp.

FINAGEL

Denne melodien har jeg kalt: ”Hvem kjenner veien til Sølvkongens Skinnende Silverslott” sa han og spilte. (*Musikk.*)

SCENE 6: VEIVISEREN

UNO

"Det gjør jeg", sa en stemme.

(Poff! -.)

Plutselig sto det foran dem en gammel mann med et merkelig, sølvgrått skjegg.

(Til dukkene) Jeg sa: en gammel mann med et merkelig, sølvgrått skjegg!

(Dukkene tar på UNO skjegget.)

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG:

Det gjør jeg!

TING:

Det gjør jeg, hva?

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG:

Musikken spurte: : ”Hvem kjenner veien til Sølvkongens Skinnende Silverslott”
og jeg svarte "Det gjør jeg".

FINAGEL

Å. Så fint!

(TING går med en sur replikk. FINAGEL venter forhåpningsfullt)

FINAGEL

Eh. Så du vet veien til Sølvkongens Skinnende Silverslott?

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG:

Ja.

(Lang pause)

FINAGEL

.....Kunne du kanskje fortelle oss hvordan vi kommer dit?

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG:

For å komme opp til tinden, må dere gå ned i fjellets dyp.

For å finne veien til slottets skinn, må dere gå dere vill i mørket.

Og når dere ikke lenger vet deres arme råd

I Sølvsjøens stillhet, så – lytt: - Først da høres Silverslottets Sang,

som viser villfarne vandringsfolk vei.

FINAGEL

Hæ!???

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG

Vil man opp til slottet må, må man ned i fjellet! Se her! Gå inn i denne hulen.

(DEN GAMLE får fjellet til å åpne seg. [Kista åpnes].)

TING

Skal vi inn i den mørke hulen der!

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG:

Der inne starter to gruveganger som begge fører ned til dypet av fjellet, til Sølvkongens magiske Sølvsjø.

FINAGEL

Begge to?

DEN GAMLE MANNEN MED SØLVGRÅTT SKJEGG

Begge veiene fører til Sølvsjøen, ja, men ikke like fort! Den til høyre er rett og tar bare to dager å gå, mens den til venstre er lumsk og har sin egen vilje! Den slynger hit og dit inni fjellet og slipper ikke taket på deg før syv mørke dager er gått. Gå ikke veien til venstre! Mange har blitt gale av dens mørke krumspring.

UNO

Sa den gamle mannen og forsvant like plutselig som han kom.

(Poff!)

SCENE 7: MAT TIL REISEN

FINAGEL (*til TING som står og mumler for seg selv*)

Å. Ja, ja. Da gikk vi da!

TING

Nei stopp en halv. Det er sikker ingenting spiselig der inne. Du må jo ta med mat til oss på den farlige reisen.

FINAGEL

Ja! Selvfølgelig! Jeg må jo ta med mat til oss på reisen! Jeg skulle akkurat til å nevne det. Jeg går og kjøper to pølser. Det er sikkert mer enn nok til to dagers reise.

TING

Fint. Nei, forresten. Du er sikkert sliten. bare hvil deg du så skal jeg handle for deg.

Sa **Ting**, og lo på en merkelig latter.

TING

He he he he, hiiiik!

FINAGEL

Nei men, så snilt av deg Ting.

TING

He he ... Jasåfåpengerda! Hmf!

UNO

Og dermed dro han til byen, mens Finagel satt og ventet.

FINAGEL

La la la la..... Å, der er du! Er du sliten. La meg ta den for deg. Så tung sekken din ser ut, stakkar...

TING

Ja, ja, ja, ja! Se nå å putt denne oppi sekken, da!

FINAGEL

Ja.

UNO

Og dermed så gikk de inn i fjellet for å finne veien til Sølvkongens Silverslott. Sølvkongen som mange hadde hørt om, men som få hadde sett.

SCENE 8. DET SKUMLESTE I VERDEN

Ja, nå går de inn i det mørke fjellet og der kan det bli skikkelig skummelt!

Men hvis dere synes at det blir det så kan dere bare ta ognei, vent litt!

Er det greit at jeg setter meg her! (*setter seg med en på første rad.*) Se her! Hvis
atte man blir litt redd – det godt at dere sitter sammen sånn, for da kan dere
trøste hverandre. Hvis jeg sitter for eksempel her, så kan jeg holde deg i hånden
hvis det blir skummelt. (*gjør det*) Og hvis det er veldig skummelt kan jeg holde
rundt deg. (*gjør det*) Og hvis det er det skumleste på jord, da kan jeg gjemme
meg bak deg. (*løfter barnet opp foran seg*) Skal vi prøve det alle sammen. Litt
skummelt: holde hånden, veldig skummelt: holde rundt. Fint. Det var noen som
jukset litt der, men. Og så: det skumleste på jord: Fort! gjem dere bak hverandre!
Kom igjen. Alle sammen nå! Fiint! Der kan dere se hvor lett det er. Så bare bruk
hverandre hvis dette viser seg å være det skumleste dere har sett.

Skal vi se hvor var vi? Jo!

Dermed så gikk de inn i fjellet for å finne veien til Sølvkongens Silverslott.

Sølvkongen som mange hadde hørt om, men som få hadde sett.

(UDO henger opp et riveblad kalender med 7 dager på.)

SCENE 9. INN I FJELLET

UNO

Finagel, som alltid var optimist, sprang av sted nedover den mørke gruvegangen, klunket på fiolinen sin og svingte buen. Han sang og spilte så det klang i fjellet.

Bak ham gikk **Ting** gikk tungt og taust med sin merkelig store ryggsekk. Men selv om svetten silte nedover ansiktet hans, var han i et mistenkelig godt humør.

”Hi, hi hi hi Hiiiik,” lo **Ting**.

Etter de hadde gått i to dager, (*river av to kalenderblad*) tenkte Finagel at nå var de fremme ved Sølvsjøen:

FINAGEL

Den er sikkert rundt det hjørnet her..... Rundt det her hjørnet Men rundt her da..... nei.....

UNO

Men gruvegangen ville ikke ende, og nå hadde de spist den siste pølserest i Finagels sekk. Finagels humør sank en smule, men **Ting** ble bare blidere og blidere. ”Hi, hi hi hi Hiiiik,” lo **Ting**. Da de skulle legge seg den kvelden sa Finagel:

FINAGEL

Vi må visst ha gått feil. Jeg lurer på hva vi skal leve av nå.

TING

Ja, jeg lurer i hvert fall på hva du skal leve av nå!

FINAGEL

Hva?

TING

Jeg sa, Godnatt.

FINAGEL

Godnatt, Ting

UNO

Da Finagel sto opp neste dag var han ordentlig sulten, men TING sa,

TING

Ja, du burde vært like forutseende som meg du. Jeg kjøpte nok pølser, så jeg skulle klare meg i tilfelle du valgte feil vei!

FINAGEL

Ååååå. Kunne kanskje jeg få dele litt med deg, kjære Ting, jeg er så sulten?

TING

Nei, vet du hva! Her har jeg slepet og båret på denne tunge sekken mens du har sprunget av sted fra sten til sten, klunket på fiolinen din og svingt buen, og svunget og spilt så det klang i fjellet - og så kommer du og vil spise av mine pølser! Nei, vet du hva!

UNO

For TING hadde tenkt ut en slu og forferdelig plan.

FINAGEL

Åh.....

UNO

Finagel fikk ingenting å spide hael den dagen; Han gikk og gikk – og magen hans ble tommere og tommere.

Om kvelden la Finagel seg sulten til å sove, og neste morgen sto han enda mer sulten opp. Slik fortsatte det fjerde og femte dag: hver gang Ting satt seg for å spise, måtte Finagel nøye seg med å se på.

SCENE 10. TINGS FÆLE PLAN

(Spise – se på scene.)

TING

Mmmmm, det var deilig!

FINAGEL

Åh.....

TING

Jeg syns du ser sulten ut, Finagel. Vel, jeg har bestemt meg for at i dag skal du få en av mine pølser. A-a-a-a-a! Men kun på en be**Ting**else. - Ha ha ha! Skjønnte dere den!!! En be**Ting**else! – Be**Ting**else! Ja, for jeg heter jo Ting og Ja, hm. Du skal få en av mine pølser på be**Ting**else av at jeg får lov til å skjære av deg det høyre øret.

UNO

Den stakkars Finagel, som jo nødvendig ville dø av sult, visste ikke sin arme råd.

Men så sa han:

FINAGEL

Heller halv-døv, enn hel-død. Skjær det av.

(Øreavkapping.)

UNO

Finagel trøstet seg med at han fortsatt kunne høre med det venstre øret.

(FINAGEL løper rundt og hører på ting. Blir skremt av TING.)

Men den sjette dag slet sulten i tarmene hans igjen og på kvelden falt han om ved en sten.

FINAGEL

Au!

UNO

- og den syvende morgenen var han så slapp at han ikke kunne stå opp.

(FINAGEL prøver å stå opp.)

TING

Nei, nei, nei. Dette ser ikke bra ut! Du skulle nok gjort som meg og tatt med nok mat til reisen. Men jeg skal være barmhjertig mot deg. Du skal få en pølse til, men jeg vil ha noe til gjengjeld. Til gjengjeld vil jeg også skjære ditt venstre øre av!

(TING forts. - til seg selv) For da vil du aldri kunne høre Silverslottets Sang, og du kan gå rundt her i mørket for alltid.

UNO

Ja, dette var **Ting**'s fæle plan som han hadde tenkt på helt siden den gamle mannen hadde fortalte dem at å lytte til Silverslottets sang var eneste måten å finne slottet på.

(TING kommer med kniven.)

Nå innså Finagel hvor godtroende han hadde vært. Han tenkte på alle de lystige melodiene han hadde spilt og hørt. Han tenkte også på de sørgelige sangene han hadde spilt, og tårene trillet nedover kinnene.

(FINAGELS øyne spruter.)

UNO

Etter hvert som de gikk videre den syvende dagen, begynte det å høres en merkelig susing i luften. Susingen ble sterkere og sterkere jo lengre de gikk –
- og plutselig kom de til en stor, glitrende sjø – midt inn i fjellet.

SCENE 11: SØLVSJØEN

(Sølvsjøen foldes ut og er utrolig vakker.)

De gikk videre og plutselig kom de til en stor, glitrende sjø - midt inne i fjellet. Rundt sjøen la store berg av glitrende krystaller i alle farger, og krystallene sendte ut de vakreste lysstråler, slik at de dannet en skinnende regnbue som hvelvet seg over sjøen. Og overalt og allting glitret av sølv, sølv bare sølv. Og i luften hørtes den nydeligste sang. Det var Silverslottets sang, som kalte til seg alle som hadde mistet veien og gått seg bort.

Men Finagel kunne ikke høre den.

"Her skilles våre veier", sa **Ting**. Og så fulgte han sangen og gikk i rask triangel-takt mot sølvkongens slott.

Men Finagel kunne ikke høre ham.

SCENE 12: DEN LILLE FISKEN

Da Ting hadde gått satt Finagel ensom og forlatt og stirret utover sjøen, uten mat, uten hørsel og uten håp.

Nå er det ofte slik at før man gir slipp på det siste håp, så får man en lys idé.

(ping!)

Av fiolinbuen lagde Finagel en fiskestang. *(lager stang)* - Og han hadde nesten ikke kastet snøret i vannet, før det bet på og han kunne hale inn.

FINAGEL

Det var jammen flaks! Spesielt siden jeg ikke hadde en krok på snøret engang!

(Han haler inn en gammel fisk med sølvskjegg.)

SØLVFISKEN

Æsjda! Det var jammen uflaks! Spesielt siden han ikke hadde en krok på snøret engang!

UNO

Finagel var døden nær av sult men når han så hvor gammel, ærverdig og vakker fisken han hadde fanget var, så klarte han ikke tanken på å drepe den.

FINAGEL

Så vis, verdig og vakker som du ser ut, må du minst være kongen over alle sølvfiskene. Det føles som hele Sølvsjøen ville sørge hvis du ble borte! Du får hoppe uti igjen.

SØLVFISKEN

Kult! Ha det!

FINAGEL

Å, nei, bare hopp uti. Det er ikke så farlig med meg. Jeg som ikke har ører engang.

(SØLVFISKEN hopper ut i.)

UNO

Finagel så hvor glad den ble, men kunne ikke høre at den sa:

SØLVFISKEN

Takk skal du ha. For din gode tanke - din gode gjerning - og din gode sjels skyld

- skal du få hjelp når du står i din ytterste nød.

UNO

Han kunne ikke høre den, uten at han hadde en merkelig fornemmelse av at den ville si ham noe.

SCENE 13: FINAGEL KOMMER TIL SLOTTET

UNO

Nå begynte solen å gå ned, og sol strålene fikk sjøen til å glitre som et helt hav av diamanter. Og krystallene rundt fylte luften med fargede stjerneskyer av lys.

FINAGEL

Livet er så vakkert. Og dette er et vakkert sted å dø! Med litt musikk ville det være perfekt! Så jeg vil spille min fiolin, her, for siste gang. *(Reparerer buen.)*

UNO

Og Finagel satte seg til å spille. Og han spilte så vakkert og vemodig at ingen som hørte det kunne forbli uberørt.

(musikk.)

Så høyt og så vakkert spilte han, at det kunne høres helt over til sølvkongen slott. Og aldri hadde de hørt maken.

Den natten sendte kongen en båt over sjøen, for å finne ut hvor musikken kom fra.

De fant Finagel, utmattet og sovende ved kanten av Sølvsjøen med fiolinen i

sine armer.

Og de løftet ham varsomt opp i båten så han ikke våknet, og brakte ham tilbake til slottet.

Der ble han tatt hånd om av Sølvkongens egne Sølvkongelige Hoffleger som sørget for at han fikk aller beste mat, aller beste pleie, og aller beste hvile.

Så snart han hadde kommet seg, ble han ansatt som sølvkongelig fiolinspiller med spesielt ansvar for solnedganger og han fikk tittelen: Overhovedsølv kongeligsolnedgangsfiolinspillermester. Med apanasje!

Men da **Ting** så Finagel i live ble han redd.

SCENE 14: TINGS SISTE SKANSE

Nå hadde det seg slik, at Sølvkongens Sølvkrone var borte.

TING

Ting ting ting ting TOPPERS! Nå fikk jeg en av mine innmari geniale ideer igjen. Jeg går bar opp til Sølvkongen og sier at det er Finagel som har tatt den. Da blir han sikkert satt i fengsel, fortere enn fårrikål! For alltid!

UNO

Ja, Sølvkongens Sølvkrone var borte og den hadde vært borte i hundre år.

TING

Hva!

Bom bom bom bom bommers. Finagel var ikke engang født for hundre år siden. Hmmm. Tenke. Tenke. Ååå, det gjør vondt. Men! Nå fikk jeg en av mine innmari geniale ideer igjen, igjen!

UNO

Og TING gikk opp til selveste Sølvkongen og sa:

Sølvkongen.... Sølvkongen.... Å, ja. Det er meg, det!

TING

Hm hm hm hm. Finagel spiller jammen godt, jajamen gjør han vel det. Oj, oj, oj, så Vakkert og vemodig han spiller. Han kunne spelle kusmaen fra ei ku og eskene fra en eskemo. Men han er hovmodig. Ja, det er synd å si, sørgelig å snakke om, men han påstår at han kan skaffe Sølvkongen hans sølvkrone tilbake.

KONGEN

Min sølvkrone!!!

TING

Ja. Den som har vært borte i hundre år.

KONGEN

La Silverslottets sølvhorn hjalle. La Sølvtrommene skralle! La det utropes Sølvfest i hele Sølvriket! Runge Det ville glede meg meget", sa kongen, og kalte Finagel til seg neste dag. Silverstrupenes sangstemmer klinge. La det runge! La det svinge. La detRock and Roll! Sølvkronen er funnet!

TING

Å, bare han virkelig snakker sant, deres Sølvhetlighets Sølvkongeskapelse.

KONGEN

Hva!?

TING

Jeg sa: Å, bare han virkelig snakker -

KONGEN

Å lyve er på det strengeste forbudt, her på Silverslottet

TING

Ja, jeg vet det...

SØLVKONGEN

.....med mindre det er helt nødvendig. Men sølvkronen er en alvorlig sak.

TING

Ja, det er jo det....

KONGEN

Hvis Finagel farer med løgn så må han straffes.

TING

Huff, så leit. Ja, ja. Må han, så må han. Jeg kan godt hjelpe til hvis.....

KONGEN

Bring Finagel hit.

TING

Med en eneste gang, Deres Sølvstendighet.

UNO

Sa TING og løp skadefro av sted. og hentet Finagel

TING

He he he he, HIIIIK!

(FINAGEL kommer.)

KONGEN

Det sies at du kan skaffe meg min sølvkrone tilbake.

FINAGEL

-----?

KONGEN

Det sies at du kan skaffe meg min sølvkrone tilbake.

FINAGEL

-----?

KONGEN

DET SIES AT DU KAN SKAFFE MEG MIN SØLVKRONE TILBAKE.

FINAGEL

-----?

KONGEN

Å, nei, du har jo ikke ører.

(Tar opp FINAGELS øre av lommen og snakker inn i den.)

Det sies at du kan skaffe meg min sølvkrone tilbake.

FINAGEL

Hm? ----- Æææææ!

SØLVKONGEN

Lykkes det deg ikke, må du forlate mitt Silverslott for alltid.

FINAGEL

Forlate..... Silverslottet..... ? Æææææ!

Den stakkars Finagel visste ikke sine arme råd.

FINAGEL

Jeg vet ikke hvordan jeg skal kunne skaffe Sølvkongens Sølvkrone tilbake. Jeg kan like godt legge meg ned og dø med det samme.

(Han gjør det. Med stor patos.)

FINAGEL

Adjø, vakre verden! Adjø, Silverslott. Adjø, Himmel. Adjø, skyer. Adjø, ekle små mark i jorda. Adjø,.....

UNO

Psst, Finagel.....

(Han gir FINAGEL en lapp. FINAGEL leser.)

FINAGEL

Virkelig?

(UNO nikker.)

FINAGEL *(Med stor innlevelse.)*

Forresten. Før jeg dør, så tror jeg jeg skal gå ned til sjøen og sette meg og gråte

litt. (Ser spørrende på UNO. UNO nikker.)

UNO

Så Finagel gikk ned til sjøen hvor han satte seg ned og gråt. Og plutselig dukket den gamle Sølvfisken, som han en gang hadde fanget, opp. Helt uventet. Og Finagel fortalte ham alt som var skjedd. Da sa Den Gamle Sølvfisken:

DEN GAMLE SØLVFISKEN

Alt dette vet jeg, for jeg er egentlig Selveste Sølvkongen som har forkledd seg for å prøve ditt hjerte. Jeg skal bringe deg Sølvkronen, så gir du den til Sølvkongen – altså meg – også skal jeg – altså Sølvkongen – personlig ta meg av saker. Og TING.

UNO

Men Finagel kunne ikke høre den.

FINAGEL

-----?

(Sølvfisken – altså kongen – kommer med kronen.)

FINAGEL

Å, ja!

UNO

Sa Finagel, og gikk lykkelig opp på slottet med Sølvkronen.

15: TING TAS – FINAGEL FEIRES

"Jeg skal gi deg takk og farvel i rompa."

(SCENEN ER SOM FØR!)

Og så fylte kongen rompa til **Ting** med dynamitt. Og da de tente lunta, fløy han av sted i en sånn fart at man knapt kunne se han. Han kom aldri ned igjen, men måtte knalle, prutte og fise i all evighet. Og det er ikke morsomt, selv om det høres sånn ut.

UNO

Men dette var bare begynnelsen på en praktfull fest, hvor selveste Sølvkongen, i formelle former, og med flotte fraser og finurlige formuleringer, framsa følgende:

KONGEN

Overhovedsølvkongeligsolnedgangsfiolinspillermeister Finagel Felespiller!

Høytidelig krones skal du, i dag etter vår Sølvkongelig dekret, som Skinnende Sølvkonge av Silverlandet. Feires skal Finagel Felespiller! Fakkelfolk!

Flammende fakler fatt: Fyr, i forrykende fart, men forsvarlige former,

Fantastiske Finagels fortryllende, formidable og forløsende festfyrverkeri, foran forestående forsamling fornemme, forventningsfulle folk. Fort!

Frender, Fremmede, Fisefine folk og fe: **Finagel Felespillers Fest!**

UNO

Ja så snakker konger i slike anledninger) Og dermed overrakk Kongen høytidelig Sin Sølvkrone, til Finagel - og to nye ører, så han kunne høre den vakre musikken han spilte. Og kong Finagel regjerte som Sølvkonge i Silverslottet like lenge som TING måtte knalle, prutte og fise. Og det var i all evighet.

Så – når enden er god, er allting godt. Bortsett fra enden til Ting. For den var litt vond.....

SLUTT